



За конфликтите, миграцията и трансформацията на идентичности в семейна среда

По майчина линия съм потомка на преселници от онази част на Тракия, която сега е в пределите на Гърция. В рода на съпруга ми също има подобна история – баща му е преселник от Западните покрайнини. Такива истории около мен – много.... Това е ежедневието ни – белязано от нуждата да се адаптираме непрекъснато към все по-нови и динамични предизвикателства на съвременното общество.

Попадаме и в категорията на тези българи, които имат роднини, преселили се и живеещи в чужбина повече от 10 години; с някои от тях не сме се виждали от както са заминали... Моята история, уви, е много често срещана. Наскоро попаднах в група за изучаване на чужд език и там 5 от 12 човека имаха роднини по първа линия, заминали в чужбина, с голям интервал на срещи в годините.

Едната част от роднините са пръстнати по света, което естествено затруднява комуникацията и контакта. Другата част са силно привързани към родно място, към контакт със семейството. Пълна противоположност! Тези два модела се събират в моето нуклеарно семейство и аз се опитвам да ги напаса към светуосещането си, да ги вплетат във вярванията си, да възпитам децата си в уважение към род и роднини, независимо кой къде се намира по света.

Прекалено близки, супер отдалечени и формални, прекалено конфликтни, днес мнозина са в този танц на взаимоотношения в семейството.

В ежедневието си спазваме правила на общуване в работата, в приятелския кръг, в семейството.

Имаме различни социални роли, които поемаме ежедневно и ежеминутно и жонглираме с тях – майка, дъщеря, баща, син, дядо, колега, преподавател, племенница, сестра, шеф, любима, подчинена, съпруга, кака, батко, малката, „черната овца” в офиса или рода.....

В различните си роли влизаме със собствените си истории, но те всички са подчинени на една „семейна легенда”, която ни дава опора и ни „пази гърба”; „имаме история, минало, знам кой съм”.

Кои са ролите, които приемаме и кои са ролите, които играем, за да бъдем приети в новата среда, новата култура на страната, в която пребиваваме; дали живеем с мисълта че това е временно явление, което се оказва накрая че е всъщност целият ни живот?

Това е част от предисторията, довела ме до темата за изследване на семейната динамика. Другата е съвместната ми работа с колеги-хомеопати, където споделянето на семейната история е част от хомеопатичното интервю.

Дали интересът ми към темата (още от студентските години) не е бил прелюдия към моята лична история? Дали старата родова памет не ме е „бутала” да търся отговорите на ред въпроси за корените на рода ми... или интересът ми към темата ме е поставил в ситуация на семейство, в което трябва да се интегрират два диаметрално противоположни семеини модела на общуване? Или просто, за да преживея реално

колко е деликатна семейната динамика, колко търпение, мъдрост и любов са необходими, за да запазиш един род.

В последните години анализираме съвместно с хомеопати по-„трудните“ случаи. Виждаме как определени роли, правила и семейни легенди могат да ни задържат или да ни развият като личности; дали определени модели на поведение, които пренасяме от генеричното (семейството, от което идваме) в нуклеаното си семейство (това, което създаваме сами) ни помагат да се адаптираме в нова културна среда (преместване в чужбина) или са сериозна пречка и тежат като воденичен камък. Как тези динамични модели ни разболяват или успяват да ни подтикнат към промяна към по-добро здраве – на всички нива (физическо, емоционално и духовно).

Ето как, за мен, темата за семейната динамика е фокусът на разработките и изследванията в Център за здраве и образование „Едикта“.

Семейната динамика – описва моделите на поведение на членовете на семейството и начина, по който тези модели се пренасят и трансформират от генеричното семейство в нуклеарното.

Генерично семейство – семейството, от което идваме

Нуклеарно семейство – семейството, което създаваме и в което живеем

Разбирането на семейната динамика помага за:

По-задълбочено и обстойно разбиране на проблемите (физически и психически) на пациентите в практиката;

По-адекватна стратегия за лечение.

Консултациите с психолог и/или лекар хомеопат стават с предварително записване на телефоните в офиса на Център за здраве и образование „Едикта“.

Юни 2012 г.
София

Мария Джонгова-Крумова
Магистър по клинична и
консултативна психология

www.edicta-bg.com